

РЕШЕНИЕ

№ 2484

гр. София, 23.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в публично заседание на 15.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **132** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 46а, ал.1от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на О. М. М./ О. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на К., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Я. К., срещу заповед № 5364з-6128/18.12.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“.

С оспорената заповед, издадена на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ и чл. 13 във вр.с чл. 8, ал.1 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагане на Регламент Д. и Регламент Евродак, и във връзка обезпечаване изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ по чл.41,т.3 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход- К.“ със заповед рег. № 4379 ПАМ 540/01.10.2022г.на началника на ГПУ К., чужденецът е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци/СДВНЧ/, за срок до 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване .

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като издаден при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие с приложимия материален закон и несъответствие с целта на закона. Твърди, че ,административният орган не е извършил първоначално преценка коя от посочените в чл.44,ал.5,т.1-3 от

ЗЧРБ мерки да бъде наложена спрямо жалбоподателя. Изложени са съображения за непропорционалност и несъразмерност на приложената мярка с данните за личността на жалбоподателя. Обосновано е искане за отмяна на оспорената заповед.

Жалбоподателят се явява лично и заедно с упълномощения адвокат Я. К., поддържа жалбата. Претендира разноски по чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата и представя писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция „Миграция“, чрез процесуален представител юрк. В.Ч., застъпва становище за неоснователност и необоснованост на аргументите, с които се иска отмяна на оспорената заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата .

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Няма спор между страните, а се установява и от приетите по делто доказателства , че по отношение О. М. М./ О. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на К., със заповед рег. № 4379 ПАМ 540/01.10.2022 г. (л. 12 от делото), издадена от за началник на ГПУ –К., е наложена ПАМ "връщане в страната на произход- К.“ ;за обезпечаване изпълнението на тази заповед, с процесната по настоящото дело заповед № 5364з-6128 от18.12.2024 г. (л. 8) директорът на Дирекция "Миграция" – МВР е настанил чужденеца в СДВНЧ - С., като в мотивите си се позовавал на Предложение, рег. № 5364р-30695/18.12.2024 г. (л. 10)на началник отдел „Противодействие на незаконната миграция.“ От приложения приемо -предавателен протокол, рег. № 5364р-30696 от същата дата /л.15/. е видно, че чужденецът фактически е настанен в СДВНЧ на 18.12.2024г., както и че същият е бил настанен в СДВНЧ-С. за времето от 03.10.2022г. до 20.10.2022г., с бадж № 26734.

В същото предложение се сочи, че в отдел П. при Дирекция “Миграция“ е получено писмо от Държавната агенция за бежанците“ при Министерския съвет /ДАБ-МС/, с което на основание чл.8 ,ал.1 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагане на Регламент Д. и Регламент Евродак, ги уведомяват за обстоятелството, че по искане на Швейцарска конфедерация за обратно приемане ще бъде извършен трансфер към Република България на жалбоподателя. Посочени са и данни , че Република България вече е разгледала при регистрирането му в РПЦ Х. , подадената на 23.01.2023г. от О. М. М./ О. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на К., ЛНЧ [ЕГН], молба за международна закрила, като с решение № 5333/08.04.2024г. на председателя на ДАБ-МС е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. С решение № 8000/2024г. Върховен административен съд е отхвърлил жалбата на О. М. М.. Решението на съда е окончателно .

С предложение рег. № 5364р-30695/18.12.2024 г. до директора на Дирекция “Миграция” – МВР , по арг. чл.66,ал.1 от ЗЧРБ е предложено на гражданина на К. да бъде издадена заповед за принудително настаняване в СДВНЧ при Дирекция “Миграция”, предвид опасността да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената ПАМ-връщане, както и до създаване на необходимата организация за осигуряване на документ за пътуване на лицето, транспортна връзка и билет до страната на произход. В предложението е посочено, че при направената преценка за

възможността лицето да се укрие, е взето предвид личното поведение на чужденеца, който след като е приключило закрилното производство в ДАБ-МС ,повторно е преминал държавната граница на Република България не през определените за това места в посока З. Европа, от което следва да се предполага ,че чужденеца използва страната ни за транзитен пункт ,като целта му очевидно е З. Европа. В предложението е прието, че не могат да бъдат приложени алтернативните, предвидени в чл. 44, ал.5, т.1,2 и т. 3 ЗЧРБ, обезпечителни мерки, тъй като в Дирекция “Миграция“ МВР не е постъпвала декларация от български гражданин, с нотариална заверка на подписа за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в Република България; чужденеца няма близки и роднини в страната; няма данни чужденецът да притежава финансови средства, за да се приложи обезпечителната мярка – парична гаранция; няма и данни чужденецът да притежава валиден национален паспорт или друг документ за пътуване, който да бъде предаден във временен залог.

Прието е, че са налице обстоятелствата по чл. 34, ал.4 АПК , тъй като въпросът не търпи отлагане ,за да се защитят държавни и обществени интереси, свързани с обществения ред и изпълнение на наложената от държавата принудителна административна мярка и че единствено настаняване в СДВНЧ дава възможност на чужденеца да бъде извършен медицински преглед и да бъде локализиран на територията на страната. Изтъкнато е, че това е единствената ефективна мярка, която би гарантирала изпълнение на наложената му ПАМ, тъй като с поведението си чужденецът е доказал , че ще се опитва да напусне страната.

Въз основа на мотивите в предложението, рег. № 5364р-30695/18.12.2024 г., на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ и чл. 13 във вр. с чл. 8, ал.1 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагане на Регламент Д. и Регламент Евродак, както и заповед рег. № 4379 ПАМ 540/01.10.2022 г. (л. 12 от делото), на началника на ГПУ –К. за налагане на ПАМ по чл.41,т.3 от ЗЧРБ –„връщане до страна на произход –К.“ и предвид опасността чужденецът да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената ПАМ, директорът на дирекция “Миграция” – МВР е издал обжалваната в настоящето производство заповед № 5364з-6128/18.12.2024 г.,с която оспорващият е настанен принудително в СДВНЧ до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ по ЗЧРБ за срок до 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване.

Видно от отбелязването върху оспорената заповед се установява, че същата е връчена на 18.12.2024 лично на оспорващия, с участието на преводач от/на френски език.

Жалбоподателят, разпитан в проведеното открито заседание, чрез преводача, заяви, че бил подложен на агресии в К., от които имал следи и травматични последствия; родителите му починали ;нямал близки в К. и ако го върнат щял да бъде убит; имал приятели в България ;заминал извън България ,тъй като получил отказ да му бъде предоставена международна закрила ,а имал нужда от операция на лявото око ; полицаите от лагера в “О. купел“ му взели парите ,които трябвало да плати за операцията. След връщането му в България го настанили в „О. купел“ и след това в Б. и той не могъл да осъществи контакт с приятелите си.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от

активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган – директорът на дирекция “Миграция” – МВР, който съгласно чл. 44, ал.1, вр. с ал. 6 ЗЧРБ е компетентен да издава заповеди за настаняване на чужденец в СДВНЧ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и е мотивирана.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

Регулираните от ЗЧРБ обществени отношения и индивидуалната преценка на обстоятелствата по случая предопределя незабавно произнасяне на органа в защита на важен държавен и обществен интерес по смисъла на чл. 34, ал. 4 АПК. Още повече, че оспорващият е упражнил в пълна степен правото си на защита в хода на съдебното производство, като не е оборил релевираните от административния орган обстоятелства по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, съставляващи фактически основания за издаване на процесната ПАМ. В този смисъл е и практиката на ВАС (Решение № 1044 от 4.02.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11781/2021 г., Решение № 2404 от 14.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 13483/2019 г., Решение № 10097 от 23.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 4794/2020 г., IV о.и др).

Неоснователни са оплакванията в жалбата, че оспорената заповед не му е била връчена, а само му е бил връчен приемо предавателен протокол за настаняването му в СДВНЧ. Оплакването е голословно ,неподкрепено с доказателства, предвид че от представеното с преписката заверено копие от оспорената заповед е видно, че същата е належно връчена на жалбоподателя на 18.12.2024г., с участието на преводач.

В заповедта са изложени фактически и правни основания за издаването и, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364р-30695/18.12.2024 г., за да приеме, че е налице опасност от укриване. Не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт (ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС).

От мотивите на заповедта и предложението следва, че настаняването е с цел организиране на връщането до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ. Следователно, към момента на издаване на заповедта тепърва ще се предприемат действия по изпълнение на наложената ПАМ и ще се установи съществува ли разумна възможност за извеждането на жалбоподателя от страната.

Актът е съответен на материалния закон и неговата цел.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по, ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или

експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по, ал. 5 обезпечителни мерки. Анализът на относимите норми сочи, че материалноправните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за връщане на лицето в страната по произход.

Няма спор и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че О. М. М./ О. М. М./, към датата на издаване на оспорената заповед има качеството на незаконно пребиваващ в страната чужденец.

Фактическото настаняване на 18.12.2024г. на О. М. М. в СДВНЧ е последица от наложената по отношение на него ПАМ, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Установени са и не се оспорват от страна на жалбоподателя изложените в Предложение, рег. № 5364р-30695/18.12.2024 г. твърдения, вкл. че той: не притежава лични документи; подал е молба за международна закрила и е регистриран на 23.01.2023г. в ДАБ на МС РПЦ ,гр. Х.; в това производство от председателя на ДАБ-МС, с влязло в сила решение № 5333/08.04.2024г. му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут .

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че не е извършена преценка от органа за прилагане на някоя от другите по-леки обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

В предложението от началника на "П." при дирекция "Миграция" - МВР се съдържат съображения за липса на възможност за прилагане на по - леките мерки спрямо гражданина на К., като с оглед цялостното му поведение е направен извод за прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ. Хипотезите, очертани в, ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, за принудително настаняване в СДВНЧ, в случай, че не е възможно ефективно прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Каза се, че директорът на Дирекция "Миграция" е приел наличие на опасност от укриване, позовавайки се на цитираното предложение за принудително настаняване в СДВНЧ. Съгласно § 1, т. 4в ДР ЗЧРБ, "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Съдът приема, че действията на жалбоподателя/ след отказа да му бъде предоставена международна закрила, чужденецът е напуснал страната незаконно в посока 3. Европа, върнат е обратно от Швейцарска конфедерация по реда на Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи дейности по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак/ сочи на извод за непредвидимо поведение, с което цели да осуети реалното изпълнение на наложената му ПАМ „връщане до страна по произход-К.“ със заповед рег. № 4379 ПАМ 540/01.10.2022 г. на началника на ГПУ –К..

Доказателствата по делото сочат, че чужденецът няма близки в страната, не притежава жилище и няма адрес, на който да бъде открит, вкл. в Дирекция „Миграция“ МВР не е постъпвала декларация от български гражданин, с нотариална заверка на подписа за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в Република България; не разполага с парични средства, няма валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, поради което мерките по 44, ал.5, т. 1 до т. 3 са неприложими.

Ето защо, при фактите по делото, съдът приема, че правилно административния орган е наложил мярката, като е приел, че са налице предвидените в закона материалноправни предпоставки за издаване на заповедта. Този извод е съобразен и с практиката на Съда на Европейския съюз (решение от 10.03.2022 г. по дело С-519/20, т. 37), според която единствено в хипотезата, когато има опасност с оглед преценката на всеки конкретен случай поведението на заинтересованото лице да осуети изпълнението на решението за връщане под формата на извеждане, държавите членки могат да го лишат от свобода, като го задържат.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципа на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 377 от 13.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11085/2022 г., IV о и Решение № 1848 от 20.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11985/2022 г., IV о.

На следващо място, настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ и съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Шангенското законодателство в Република България на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

Неотносими към преценката за законосъобразност на оспорената заповед са доводите на жалбоподателя свързани с причините поради които е напуснал държавата си по произход.

Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, в полза на дирекция „Миграция“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото и преприетите от пълномощника на ответника процесуални действия, съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено, в размер на 100,00 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I - во отделение, 20 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. М. М./ О. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на К., ЛНЧ [ЕГН], срещу заповед № 5364з-6128/18.12.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция-МВР.

ОСЪЖДА О. М. М./ О. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на К., ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.